

findelse, at nu skulde man ikke længere give Tilskud i Forhold til det, Foreningerne selv gav. Det troede jeg ellers var et almindeligt anerkendt Princip, ligesom det er et udmærket godt Princip. Det er den sikreste og bedste, den eneste virkelige Garanti, Staten kan have for, at dens Penge bliver godt og forsvarligt anvendt. Dette, at for hver Krone, Staten giver til et Formaal, lægger den paagældende Forenings Medlemmer en Krone ved Siden af, er den bedste Garanti, Staten kan have, for, at der ikke sker Misbrug af dens Midler. Det ærede Medlem havde gjort den geniale Opfindelse, at nu skulde man ikke paa den Maade give Tilskud, men dække Underskuddet. Det vil altsaa sige, at de Foreninger, der administrerede slet og fik Underskud paa deres Udstillinger, skulde have Tilskud, men de, der administrerede godt og fik godt Resultat af deres Skuer, skulde ingenting have. Det tror jeg vilde være et meget uheldigt Princip. At holde Skue er altid en Risiko. Om Skuet giver Overskud eller Underskud, beror paa mange Ting, bl. a. paa, om det er godt Vejr i de Dage. Og det er jo ikke private Folk, der putter de Skillinger i Lommen, hvis der bliver Overskud. Der bliver gjort nøje Regnskab. Administrationen er ikke lønnet paa nogen som helst Maade. Alt hvad en Forening kan tilvejebringe af Midler, gaar udelukkende til Fremme af Landbruget, hvad enten det er Husdyrbrug eller Planteavl eller andre Maader. Jeg tror heller ikke, man fra nogen Side har kunnet pege paa Misbrug i saa Henseende. Det har i alt Fald ikke efter min Overbevisning været til Stede.

Saa talte det ærede Medlem næsten, som om det var et Offer for de store Byer, at man lagde Skuerne ind til dem og fik et stort Overskud. Det ærede Medlem ved vist meget godt, at Byerne er uhyre interesserede i at faa Skuerne trukket til sig. Det at faa 10 000—20 000 eller 5 000—6 000 Mennesker, hvor meget det nu er, ind til en By en Dag eller to er noget, der giver Penge i Kassen, det sætter Byerne Pris paa. Det er jo Landboerne, der giver den Entré, der skal til for at komme ind paa Skuet. Besøget af Byfolk tæller ikke stort i Kassen. Men det vilde dog være ganske urimeligt, om de, naar de har været heldige, skulde straffes med, efter at de har haft et ikke ringe Arbejde med at foranstalte Skuet, at de intet Tilskud skulde have til denne Foranstaltning til Fremme af den Gren af Landbruget, som det er Hensigten at fremme gennem et saadant Skue, nemlig Husdyrbruget.

De Betragtninger, jeg her har anstillet, angaar Dyrskuerne, men det samme gælder om Tilskud til Planteavlsudstillinger. Det er et udmærket Princip, at Staten giver i Forhold til, hvad Foreningerne selv betaler. Det skulde vi nødvendig væk fra. Saa vilde vi komme ud i et Uføre, og det vil jeg ikke være med til. Havde vi det Princip overfor flere andre Bevillinger, vilde jeg finde det udmærket. Det er, som ogsaa den højtærede Landbrugsminister udtalte, saaledes, at Husdyrbruget fremdeles trænger til Forbedring. Vi har naaet noget, men vi er ikke naaet nær vidt nok. Til en saadan Fremgang er Skuerne fremdeles en god Hjælp. Der møder hver frem med det bedste, han har, og derved kan der anstilles Sammenligninger og øves Kritik. Det erkendes af baade de store og de smaa Bønder. Hvis det nu kun var Gaardmændene, der mødte frem, saa forstaar jeg, at man ud fra den almindelige Kærlighed, der næres til disse slemme Gaardmænd, ikke vil være med. Men der er, som den højtærede Landbrugsminister sagde, ogsaa blandt Husmændene en stigende Erkendelse af, at der er Trang til Forbedringer, og de møder ogsaa frem paa Skuerne. Jeg skal saaledes nævne, at i den Landboforening, jeg er Formand for, møder der om Aaret paa vore Skuer ca. 140 Udstillere fra Landbrug, der ikke har over 4 Køer; der er mange Husmænd, der har 5—6 Køer, men vi har ikke den Afdeling, saa Tallet paa dem kan jeg ikke sige. Alligevel er Husmændene ikke saa talrige Udstillere som de noget større Landbrugere. Af vore Medlemmer er ca. $\frac{1}{3}$ Husmænd, men jeg vil tro, de kun udgør $\frac{1}{4}$ eller $\frac{1}{5}$ af Udstillerne, og det er i og for sig ganske naturligt. Men de er i alt Fald ret hyppige Udstillere. De erkender, at det har sin Betydning, at de faar deres Dyr sammenlignet med andres.

Med Hensyn til Beparelser skal jeg sige, at naar der samtidig sker en fornøden Nedsættelse paa andre Budgetter, føler jeg mig overbevist om, at Landbruget ogsaa vil være med, især da hvis det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen vil være saa naadig at lade Organisationerne være medbestemmende om, hvor Nedsættelse kan ske med mindst Skade. Men jeg vil erindre om, hvordan det gik i 1912. Da skulde vi ogsaa have Balance i Budgettet, og da var der ogsaa nedsat en Sparekommission; og denne Sparekommission kom ogsaa med Forslag om en hel Del Nedsættelser paa Landbrugets Budget, der blev taget til Følge, 1— $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Men Aaret efter var alle de paa de andre Budgetter strøgne Bevil-